

Само волята на цезарьтъ — а не законътъ — може да ма погуби; нека постъпа цезарьтъ както иска, но азъ никога нѣма да кажа, че съмъ виновенъ, когато съмъ правъ: това азъ не направямъ, ако ще би и съ смърть да ма заплашватъ. Добрата слава е по-скъпа за мене отъ животътъ, а съ лъжа азъ не ща да искупувамъ животътъ си. Има други много по-достойни отъ мене хора: нека цезарьтъ поръча тѣмъ да напишатъ най-достойна история. Твоите обвинения, високий господине, не сж работа на законътъ, а просто—исторически въпроси; но съ високите лица азъ не смѣя да са вдавамъ въ разсждения за историята.

Сеянъ.

Дѣто ще да са каже, ти искашъ, щото въпросътъ за твоите Аннали да постъпи въ сенатътъ! Твърде ми е жално, че ма лишавашъ отъ удоволствието да та избава.

Кремуций.

Ако да бѣхъ азъ престѣпникъ, то, при сичката твоя сила и при сичкото твое доброжелателство, ти не би можалъ да ма спасишъ; ти ма би извлѣкалъ изъ подъ оруднето на палачътъ, но ти не би билъ властенъ да ма извлѣчешъ изъ подъ мжчителните орудия на сжвѣстѣта, която наказва по-зле и по-продължително отъ сжчките други палачи.

Сеянъ.

Слушай, Кремуций Кордъ. Ти са основавашъ на законътъ: това е похвално. Но не забравяй, че има единъ законъ, който е по-горе отъ сичките начертани въ сенатътъ закони, тоя законъ е вѣрността камъ своятъ господарь: той трѣба да бжде написанъ въ смърцето на